

Το Βιβλίο του Ιωήλ και η Λαοδικεία Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδομης Ημέρας - Αριθμός Σαράντα

Jeff Pippenger
2026-02-03

Ο Αριθμός Σαράντα

Ο Πέτρος βρισκόταν συμβολικά στην Καισάρεια Φιλίππου κατά την τρίτη ώρα, καθ' οδόν προς την Καισάρεια τη Θαλασσινή και την ενάτη ώρα. Σύμφωνα με τον Ματθαίο και τον Μάρκο, έξι ημέρες αργότερα, ο Πέτρος, ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης βρίσκονταν στο Όρος της Μεταμορφώσεως. Ο Λουκάς αναφέρει οκτώ ημέρες, μεταξύ του Πανείου και του Όρους. Από τις πύλες του άδου, στην Καισάρεια Φιλίππου, έως τον θάνατο του σταυρού, με μία στάση καθ' οδόν στο Όρος της Μεταμορφώσεως. Τρία βήματα από το Πάνειον έως τον νόμο της Κυριακής. Η Καισάρεια στην αρχή, το Όρος στη μέση, και η Καισάρεια στο τέλος. Ο άδης στην αρχή, ο θάνατος στο τέλος, με τη δόξα του Θεού στη μέση. Μία άλφα αποστασία, την οποία αντιπροσωπεύουν οι πύλες του άδου, και μία ωμέγα αποστασία, την οποία αντιπροσωπεύει ο θάνατος του Υιού του Θεού.

Η Καισάρεια Φιλίππου είναι το θεμέλιο, διότι εκεί ο Χριστός προσδιόρισε τον Βράχο επάνω στον οποίο θα οικοδομούσε την εκκλησία Του. Το Όρος της Μεταμορφώσεως είναι το δεύτερο στάδιο, όπου ο ναός ολοκληρώνεται και τοποθετείται ο ακρογωνιαίος λίθος. Το τρίτο στάδιο της κρίσεως στον σταυρό ακολούθησε κατόπιν.

Και εἶπεν αὐτοῖς· Ἀληθῶς σᾶς λέγω, ὅτι εἶναι τινὲς ἀπὸ ἐκείνους ποὺ στέκονται ἐδῶ, οἵτινες δὲν θέλουσι γευθῆ θάνατον, ἕως ὅτου ἴδωσι τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐρχομένην ἐν δυνάμει. Καὶ μετὰ ἕξ ἡμέρας ὁ Ἰησοῦς παραλαμβάνει μεθ' ἑαυτοῦ τὸν Πέτρον, καὶ τὸν Ἰάκωβον, καὶ τὸν Ἰωάννην, καὶ ἀναβιβάζει αὐτοὺς εἰς ὄρος ὑψηλὸν κατ' ἰδίαν μόνους· καὶ μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν. Καὶ τὰ ἱμάτια αὐτοῦ ἔγειναν στίλβοντα, λευκὰ λίαν ὡς χιών, ὅποια κναφεὺς ἐπὶ τῆς γῆς δὲν δύναται νὰ λευκάνῃ. Καὶ ἐφάνη εἰς αὐτοὺς ὁ Ἥλιος μετὰ τοῦ Μωϋσέως· καὶ συνωμίλουν μετὰ τοῦ Ἰησοῦ.

Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Πέτρος εἶπε πρὸς τὸν Ἰησοῦν· Διδάσκαλε, καλὸν ἐστὶν ἡμᾶς ὧδε εἶναι· καὶ ἂς κάμωμεν τρεῖς σκηνάς, μίαν διὰ σέ, καὶ μίαν διὰ τὸν Μωϋσέα, καὶ μίαν διὰ τὸν Ἥλιαν.

Διότι δὲν ἤξευρε τι νὰ εἴπῃ· ἐπειδὴ ἦσαν καταληφθέντες ἀπὸ μέγα φόβον. Καὶ ἐγένε νεφέλη, ἡ ὁποία ἐπεσκίαζεν αὐτούς· καὶ φωνὴ ἦλθεν ἐκ τῆς νεφέλης, λέγουσα· Οὗτος εἶναι ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός· αὐτοῦ ἀκούετε. Καὶ εὐθύς, ὅταν περιεβλέφθησαν, δὲν εἶδον πλέον οὐδέν, εἰμὴ τὸν Ἰησοῦν μόνον μεθ' ἑαυτῶν. Καὶ ἐνῶ κατέβαινον ἀπὸ τοῦ ὄρους, παρήγγειλεν εἰς αὐτοὺς νὰ μὴ διηγηθῶσιν εἰς μηδέν ὅσα εἶδον, ἕως ὅτου ὁ Υἱός του ἀνθρώπου ἀναστή ἐκ νεκρῶν. Καὶ ἐκράτησαν τὸν λόγον τούτον ἐν ἑαυτοῖς, συζητούντες μετὰ τῶν τι σημαίνει το νὰ ἀναστή ἐκ νεκρῶν. Μάρκος 9:1–10.

Στο ὄρος, ο Πέτρος προτείνει να ανεγείρει μια σκηνή για τον Μωυσή, τον Χριστό και τον Ηλία.

«Ο Μωυσής πέρασε μέσα από τον θάνατο, αλλά ο Μιχαήλ κατέβηκε και του έδωσε ζωή προτού το σώμα του γνωρίσει φθορά. Ο Σατανάς επιχείρησε να κρατήσει το σώμα, διεκδικώντας το ως δικό του· αλλά ο Μιχαήλ ανέστησε τον Μωυσή και τον πήρε στον ουρανό. Ο Σατανάς εξεμάνη πικρώς εναντίον του Θεού, καταγγέλλοντάς Τον ως άδικο, επειδή επέτρεψε να του αφαιρεθεί το θήραμά του· αλλά ο Χριστός δεν επέπληξε τον αντίδικό Του, μολονότι μέσω του πειρασμού εκείνου είχε πέσει ο δούλος του Θεού. Με πραότητα τον παρέπεμψε στον Πατέρα Του, λέγοντας: “Ο Κύριος να σε επιτιμήσει.”»

«Ο Ιησούς είχε πει στους μαθητές Του ότι υπήρχαν μερικοί από εκείνους που στέκονταν μαζί Του, οι οποίοι δεν θα γεύονταν θάνατο, έως ότου έβλεπαν τη βασιλεία του Θεού να έρχεται με δύναμη. Κατά τη μεταμόρφωση η υπόσχεση αυτή εκπληρώθηκε. Η όψη του Ιησού εκεί μεταβλήθηκε και έλαμψε όπως ο ήλιος. Τα ενδύματά Του ήταν λευκά και αστραφτερά. Ο Μωυσής ήταν παρών για να αντιπροσωπεύσει εκείνους που θα αναστηθούν εκ νεκρών κατά τη δεύτερη εμφάνιση του Ιησού. Και ο Ηλίας, ο οποίος μετατέθηκε χωρίς να δει θάνατο, αντιπροσώπευε εκείνους που θα μεταβληθούν σε αθανασία κατά τη δεύτερη έλευση του Χριστού και θα μεταφερθούν στον ουρανό χωρίς να δουν θάνατο. Οι μαθητές ατένισαν με έκπληξη και φόβο την εξάισια μεγαλοπρέπεια του Ιησού και τη νεφέλη που τους επισκίαζε, και άκουσαν τη φωνή του Θεού με φοβερή μεγαλοπρέπεια να λέγει: “Ούτος είναι ο Υιός Μου ο αγαπητός· αυτού ακούετε.”» Early Writings, 164.

Το Όρος της Μεταμορφώσεως προσδιορίζει τρεις σκηνές. Τη σκηνή του Μωυσή στην αρχή του αρχαίου Ισραήλ, τη σκηνή του Χριστού όπως παριστάνεται με την ενανθρώπησή Του, και τη σκηνή που είναι οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, όπως παριστάνεται από τον Ηλία. Οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες είναι εκείνοι που δεν γεύονται θάνατο, έως ότου δουν τη Δευτέρα Παρουσία του Χριστού. Το Όρος προσδιορίζει το σημείο όπου η σφραγίδα εντυπώνεται επάνω στους εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες.

Η σκηνή των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων ανυψώνεται κατά την αντιτυπική εορτή της Σκηνοπηγίας. Το Όρος προσδιορίζει εκείνους οι οποίοι δεν γεύονται θάνατο και προβάλλει τρεις μάρτυρες ότι, όταν βλέπουν τη δόξα του Θεού επί του όρους, πρόκειται περί της αντιτυπικής εορτής της Σκηνοπηγίας.

Ανυψώνονται ως η σκηνή του Ηλία, η οποία άρχισε να ανεγείρεται το 2023, όταν αναστήθηκαν τόσο ο Μωυσής όσο και ο Ηλίας. Πρώτα τέθηκε το θεμέλιο, δηλαδή το μόνο θεμέλιο που μπορεί να τεθεί, και το θεμέλιο αυτό είναι ο Χριστός, ο ακρογωνιαίος και θεμέλιος λίθος. Έπειτα τοποθετείται ο ακροτελεύτιος λίθος, ο οποίος αντιπροσωπεύει τη σφράγιση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, όπως παριστάνεται στο Όρος της Μεταμορφώσεως. Στο Όρος, ο Πέτρος, ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης αντιπροσωπεύουν εκείνους οι οποίοι πράγματι δεν γεύονται θάνατο. Ο Πέτρος κατέγραψε αργότερα ότι το βασίλειο των ιερέων είναι εκείνοι που έχουν γευθεί ότι ο Κύριος είναι αγαθός και οι οποίοι ήσαν πνευματικός οίκος. Γεύθηκαν τη ζωή, γι' αυτό δεν γεύονται θάνατο.

Εάν πράγματι εγευθήκατε ότι ο Κύριος είναι αγαθός. Πλησιάζοντας προς Αυτόν, ως προς λίθον ζώντα, αποδοκιμασμένον μεν από τους ανθρώπους, εκλεκτόν δε από τον Θεόν και πολύτιμον, και σεις επίσης, ως λίθοι ζώντες, οικοδομείσθε οίκος πνευματικός, ιεράτευμα

άγιον, διά να προσφέρητε πνευματικής θυσίας, ευπροσδέκτους εις τον Θεόν διά του Ιησού Χριστού. Διότι περιέχεται επίσης εν τη Γραφή, Ιδού, θέτω εν Σιών λίθον ακρογωνιαίον, εκλεκτόν, πολύτιμον· και ο πιστεύων επ' Αυτόν δεν θέλει καταισχυνθή. Α' Πέτρου 2:3-6.

Η λέξη που μεταφράζεται ως «καταισχυμένοι» σημαίνει «να εντρέπεται κανείς». Το υπόλοιπο αντιπροσωπεύεται από τον Πέτρο, και η χαρά τους αντιπαρατίθεται προς εκείνους που απέρριψαν το άγγελμα της όψιμης βροχής. Ένα κλειδί των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, διότι στον Πέτρο δόθηκαν τα «κλειδιά» της βασιλείας, είναι ο «ακρογωνιαίος λίθος» που τέθηκε εν Σιών. Αυτός ο λίθος είναι θαυμαστός στα μάτια των δικαίων και λίθος προσκόμματος για τους μεθύνοντες του Εφραΐμ.

Λίθον, τον οποίον απεδοκίμασαν οι οικοδομούντες, ούτος έγινε κεφαλή γωνίας. Παρά Κυρίου έγινε αύτη, και είναι θαυμαστή εις τους οφθαλμούς ημών. Ψαλμοί 118:22, 23.

Ο Ιησούς σχολίασε τα εδάφια αυτά στο συμπέρασμα της παραβολής του αμπελώνα.

Λέγει προς αυτούς ο Ιησούς· Δεν ανεγνώσατε ποτέ εν ταις γραφαίς· Ο λίθος τον οποίον απεδοκίμασαν οι οικοδομούντες, ούτος έγινε κεφαλή γωνίας· παρά Κυρίου έγινε τούτο, και είναι θαυμαστόν εν τοις οφθαλμοίς ημών; Διά τούτο σας λέγω, ότι η βασιλεία του Θεού θέλει αφαιρεθή από σας και δοθή εις έθνος κάμνον τους καρπούς αυτής. Και όστις πέση επί τον λίθον τούτον, θέλει συντριφθή· εις όντινα δε πέση, θέλει κατακονιορτοποιήσεται αυτόν. Και ακούσαντες οι αρχιερείς και οι Φαρισαίοι τας παραβολάς αυτού, εννόησαν ότι περί αυτών λέγει. Και ζητούντες να πιάσωσιν αυτόν, εφοβήθησαν τους όχλους, επειδή είχαν αυτόν ως προφήτην. Κατά Ματθαίον 21:42-46.

Όποιος αποδέχεται το θεμελιώδες μήνυμα, θα συντριβεί, διότι ο Βράχος είναι ο Χριστός, και το έργο του ευαγγελίου είναι να ταπεινώσει τον άνθρωπο έως το χώμα.

«Τι είναι η δικαίωση διά της πίστεως; Είναι το έργο του Θεού, με το οποίο καταβάλλει στη σκόνη τη δόξα του ανθρώπου και κάνει για τον άνθρωπο εκείνο το οποίο δεν είναι στην εξουσία του να κάνει για τον εαυτό του. Όταν οι άνθρωποι βλέπουν τη δική τους μηδαμινότητα, προετοιμάζονται να ενδυθούν τη δικαιοσύνη του Χριστού. Όταν αρχίζουν να αινοούν και να υψώνουν τον Θεό όλη την ημέρα, τότε, διά της θεωρήσεως, μεταμορφώνονται στην ίδια εικόνα. Τι είναι η αναγέννηση; Είναι η αποκάλυψη στον άνθρωπο της αληθινής του φύσεως, ότι μέσα στον εαυτό του είναι ανάξιος.» Manuscript Releases, τόμος 20, σ. 117.

Όποιος απορρίπτει τον θεμέλιο λίθο συντρίβεται, όπως συνέβη με τον αρχαίο Ισραήλ σε εκπλήρωση της εφαρμογής από τον Ιησού της παραβολής του αμπελώνα. Οι Ιουδαίοι απέρριψαν τον Χριστό· απέρριψαν επίσης και τον Μωυσή, διότι αν είχαν πιστεύσει τον Μωυσή, θα είχαν πιστεύσει και τον Χριστό. Απέρριψαν τον νόμο του Θεού, διδάσκοντας ως διδασκαλίες εντάλματα ανθρώπων. Ο Χριστός, ο Μωυσής και ο Νόμος είναι όλοι σύμβολα θεμελίων, και ο Χριστός είναι το μόνο θεμέλιο που μπορεί να τεθεί· όμως ο Χριστός ως θεμέλιο παριστάνεται με πολλά σύμβολα. Ο Μωυσής και ο Νόμος είναι αμφότεροι παραστάσεις αυτού του γεγονότος. Ο Χριστός είναι το μόνο θεμέλιο, αλλά αυτό σημαίνει μόνο ότι τα άλλα θεμέλια στον προφητικό Του Λόγο είναι απλώς σύμβολα κάποιας πτυχής του χαρακτήρα Του.

Διότι θεμέλιον άλλον ουδείς δύναται να θέσει παρά το τεθέν, το οποίον είναι ο Ιησούς Χριστός. Α΄ Κορινθίους 3:11.

Ο Ιησούς είναι ο Λόγος, και ως εκ τούτου οι κανόνες που περιέχονται μέσα στον Λόγο Του Τον αντιπροσωπεύουν. Γι' αυτό η Αδελφή White καταγράφει ότι οι Δέκα Εντολές είναι ένα αντίγραφο του χαρακτήρα του Χριστού. Αυτός είναι ο Πρώτος και ο Έσχατος, και όταν παριστάνεται κατ' αυτόν τον τρόπο, δηλώνεται ότι ο Χριστός πάντοτε απεικονίζει το τέλος ενός πράγματος μαζί με την αρχή ενός πράγματος. Ως ο Λόγος, είναι επίσης «η Αλήθεια», και η αλήθεια είναι ένα προφητικό πλαίσιο. Είναι ο Λέων της φυλής του Ιούδα όταν σφραγίζει και αποσφραγίζει τον Λόγο Του. Είναι επίσης ο ακρογωνιαίος λίθος που γίνεται ο κορυφαίος λίθος. Ο ακρογωνιαίος λίθος είναι απλώς μια απεικόνιση Αυτού ως θεμελίου, ή ως του πρώτου γράμματος της εβραϊκής λέξεως «αλήθεια». Ο κορυφαίος λίθος είναι το επιστέγασμα του έργου επάνω στον ναό, και όταν ευθυγραμμίζεται με το πλαίσιο της αλήθειας, ο κορυφαίος λίθος είναι είκοσι δύο φορές ισχυρότερος από τον ακρογωνιαίο λίθο. Εκείνο που είναι θαυμαστό στα μάτια εκείνων που έχουν γευθεί ότι ο Κύριος είναι αγαθός, είναι το πώς οι αρχές του πλαισίου της αλήθειας, ευθυγραμμισμένες με τον ακρογωνιαίο και τον κορυφαίο λίθο, προσδιορίζουν ένα από τα προφητικά κλειδιά που δόθηκαν στον Πέτρο.

Το άλφα, το πρώτο γράμμα, είναι ένα, αλλά το ωμέγα, το τελευταίο γράμμα, είναι είκοσι δύο. Τα κοσμήματα του Μίλλερ λάμπουν όπως ο ήλιος, αλλά όταν ο άνθρωπος με τη βούρτσα της σκόνης συναρμολόγησε τα κοσμήματα, ήταν δέκα φορές λαμπρότερα. Η αναγνώριση ότι το τέλος μιας προφητικής γραμμής είναι το ίδιο, αλλά ισχυρότερο από την αρχή των προφητικών γραμμών, είναι «θαυμαστή». Είναι ένα στοιχείο του χαρακτήρα του Χριστού· είναι ένα από τα κλειδιά που δόθηκαν στον Πέτρο για να δέσει τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες.

Ο «πνευματικός οίκος» του Πέτρου είναι η λάρνακα του ονείρου του Γουίλλιαμ Μίλλερ και επίσης η αποθήκη των δεκάτων και των προσφορών του Μαλαχία. Όταν ανοίγονται τα παράθυρα του ουρανού, η μία τάξη εκβάλλεται από το δωμάτιο, και η άλλη τάξη ρίπτεται μέσα στη λάρνακα και λαμβάνει τις λευκές λινές στολές της θριαμβεύουσας εκκλησίας του Θεού.

«Με τρόπο επίσημο και δημόσιο, ο λαός του Ιούδα είχε δεσμευθεί να υπακούει στον νόμο του Θεού. Αλλά όταν η επιρροή του Έσδρα και του Νεεμιά αποσύρθηκε για ένα διάστημα, υπήρξαν πολλοί που αποστάτησαν από τον Κύριο. Ο Νεεμιάς είχε επιστρέψει στην Περσία. Κατά την απουσία του από την Ιερουσαλήμ, παρεισέφρησαν κακά που απειλούσαν να διαστρέψουν το έθνος. Οι ειδωλολάτρες όχι μόνο απέκτησαν έρεισμα στην πόλη, αλλά μόλυναν με την παρουσία τους και αυτούς ακόμη τους ίδιους τους περιβόλους του ναού. Μέσω επιγαμίας, είχε δημιουργηθεί φιλική σχέση ανάμεσα στον Ελιασίβ, τον αρχιερέα, και τον Τωβία τον Αμμωνίτη, τον πικρό εχθρό του Ισραήλ. Ως αποτέλεσμα αυτής της ανίερης συμμαχίας, ο Ελιασίβ είχε επιτρέψει στον Τωβία να καταλάβει ένα διαμέρισμα συνδεδεμένο με τον ναό, το οποίο μέχρι τότε χρησιμοποιούνταν ως αποθήκη για τα δέκατα και τις προσφορές του λαού.»

«Εξαιτίας τῆς σκληρότητας καὶ τῆς δολιότητος τῶν Ἀμμωνιτῶν καὶ Μωαβιτῶν ἀπέναντι τοῦ Ἰσραήλ, ὁ Θεὸς εἶχε δηλώσει διὰ τοῦ Μωσέως ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀποκλείωνται διὰ παντὸς ἀπὸ τῆς σύναξης τοῦ λαοῦ Του. Βλ. Δευτερονόμιον 23:3–6. Περιφρονώντας αὐτὸν τὸν λόγον, ὁ

ἀρχιερεὺς εἶχε ἐκβάλλει τὰς προσφορὰς ποὺ ἦσαν ἀποθηκευμένες στὸν θάλαμον τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ, γὰρ νὰ κάμη τόπον διὰ τοῦτον τὸν ἐκπρόσωπον μιᾶς ἀπαγορευμένης φυλῆς. Δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιδειχθῆ μεγαλυτέρα περιφρόνησις πρὸς τὸν Θεὸν ἀπὸ τὸ νὰ παρασχεθῆ μία τέτοια χάρις εἰς αὐτὸν τὸν ἐχθρὸ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἀληθείας Του.»

«Κατὰ τὴν ἐπιστροφή του ἀπὸ τὴν Περσία, ὁ Νεεμίας πληροφορήθηκε τὴ θρασεὶα βεβήλωση καὶ ἔλαβε ἀμέσως μέτρα γιὰ νὰ ἐκδιώξει τὸν εἰσβολέα. «Καὶ ἐλυπήθην σφόδρα», δηλώνει· «ὅθεν ἐξέβαλον πάντα τὰ σκεύη τῆς οἰκίας τοῦ Τωβία ἐκ τοῦ θαλάμου. Ἐπειτα διέταξα, καὶ ἐκαθάρισαν τοὺς θαλάμους· καὶ ἐκεῖ ἔφερα πάλιν τὰ σκεύη τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ, μετὰ τῆς προσφορᾶς ἐξ ἀλεύρου καὶ τοῦ λιβανωτοῦ»».

«Ὅχι μόνον ὁ ναὸς εἶχε βεβηλωθεῖ, ἀλλὰ καὶ οἱ προσφορὲς εἶχαν χρησιμοποιηθεῖ ἐσφαλμένα. Αὐτὸ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα νὰ ἀποθαρρυνθῆ ἡ γενναιοδωρία τοῦ λαοῦ. Εἶχαν χάσει τὸν ζήλο καὶ τὴν θέρμη τους καὶ ἦσαν ἀπρόθυμοι νὰ καταβάλουν τὰ δέκατά τους. Τὰ θησαυροφυλάκια τοῦ οἴκου τοῦ Κυρίου ἦσαν ἀνεπαρκῶς ἐφοδιασμένα· πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ψαλτωδοὺς καὶ ἄλλους ποὺ ὑπηρετοῦσαν στὴ λατρευτικὴ διακονία τοῦ ναοῦ, ἐπειδὴ δὲν ἐλάμβαναν ἐπαρκῆ συντήρησι, εἶχαν ἐγκαταλείψει τὸ ἔργο τοῦ Θεοῦ γιὰ νὰ ἐργασθῶν ἀλλοῦ.»

«Ὁ Νεεμίας ἀρχισε νὰ ἐργάζεται γιὰ νὰ διορθώσει αὐτὲς τὶς καταχρήσεις. Συγκέντρωσε ἐκείνους ποὺ εἶχαν ἐγκαταλείψει τὴν υπηρεσίαν τοῦ οἴκου τοῦ Κυρίου, “καὶ τοὺς ἔστησε στὴ θέσῃ τους”. Αὐτὸ ἐνέπνευσε στὸν λαὸ ἐμπιστοσύνη, καὶ ὅλος ὁ Ἰούδας ἔφερε “τὸ δέκατο τοῦ σίτου καὶ τοῦ νέου οἴνου καὶ τοῦ ἐλαίου”. Ἄνδρες ποὺ “θεωροῦνταν πιστοὶ” τοποθετήθηκαν “ταμίαι ἐπὶ τῶν θησαυροφυλακίων”, “καὶ τὸ ἔργο τους ἦταν νὰ διανέμουν στοὺς ἀδελφούς τους”». Prophets and Kings, 669, 670.

Ὅταν ὁ Νεεμίας «ἐξέβαλε τὸν Τωβία», προεικόνιζε τὸν Χριστὸ νὰ ἐκβάλλει τοὺς ἀργυραμοιβοὺς ἀπὸ τὸν ἴδιο ἐκεῖνο ναό. Δὲν ἐπρόκειτο ἀπλῶς γιὰ τὸν ναό, ἀλλὰ γιὰ τὸ ἴδιο τὸ δωμάτιο μέσα στὸν ναό ὅπου φυλάσσονταν τὰ δέκατα. Ὅταν ὁ Ἐλιακὶμ ὁ Φιλαδελφεὺς ἀντικατέστησε τὸν Σεβνά τὸν Λαοδικέα, ὁ Σεβνά ἦταν ὁ θησαυροφύλακας ποὺ ἐξεβλήθη σὲ μακρινὸ τόπο.

Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων· Ὑπαγε, εἰσελθε πρὸς τοῦτον τὸν οἰκονόμον, πρὸς τὸν Σεβνά, τὸν ἐπὶ τοῦ οἴκου, καὶ εἰπέ· Τί ἔχεις ἐνταῦθα; καὶ τίνα ἔχεις ἐνταῦθα, ὥστε νὰ λαξεύσῃς διὰ σεαυτὸν τάφον ἐνταῦθα, ὡς ἐκεῖνος ποὺ λαξεύει διὰ σεαυτὸν τάφον ἐν ὑψηλῷ, καὶ σμιλεῖ διὰ τὸν ἑαυτὸν τοῦ κατοικίαν ἐν βράχῳ; Ἴδου, ὁ Κύριος θὰ σὲ ἀπομακρύνῃ μετὰ κραταιὰν αἰχμαλωσίαν καὶ βεβαίως θὰ σὲ περιτυλίξῃ. Θὰ σὲ περιστρέψῃ βιαίως καὶ θὰ σὲ ἐκσφενδονίσῃ ὡς σφαῖραν εἰς χώραν πλατεῖαν· ἐκεῖ θὰ ἀποθάνῃς, καὶ ἐκεῖ τὰ ἄρματα τῆς δόξης σου θὰ γίνουν ἐντροπὴ τοῦ οἴκου τοῦ κυρίου σου. Καὶ θὰ σὲ ἐκδιώξω ἀπὸ τὴν θέσιν σου, καὶ ἀπὸ τὸ ἀξίωμα σου θὰ σὲ καταβιάσῃ.

Καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ θέλω καλέσει τὸν δοῦλόν μου Ἐλιακὶμ, τὸν υἱὸν τοῦ Χελκίου· καὶ θέλω ἐνδύσει αὐτὸν τὴν στολὴν σου, καὶ θέλω ἐνισχύσει αὐτὸν μετὰ τὴν ζώνην σου, καὶ θέλω ἐμπιστευθῆ τὴν ἐξουσίαν σου εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ· καὶ θέλει εἶσθαι πατὴρ εἰς τοὺς κατοικοὺς τῆς Ἱερουσαλήμ, καὶ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ἰούδα. Καὶ τὴν κλεῖδα τοῦ οἴκου τοῦ Δαβὶδ θέλω ἐπιθέσει ἐπὶ τὸν ὄμῳ αὐτοῦ· καὶ θέλει ἀνοίγει, καὶ οὐδεὶς θέλει κλείει· καὶ θέλει κλείει, καὶ οὐδεὶς θέλει ἀνοίγει.

Καὶ θέλω στερεώσαι αὐτὸν ὡς ἥλον ἐν τόπῳ βεβαίῳ· καὶ θέλει εἶσθαι διὰ τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ θρόνος δόξης. Καὶ ἐπ’ αὐτὸν θέλουσι κρεμάσει πᾶσαν τὴν δόξαν τοῦ οἴκου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, τοὺς ἐκγόνους καὶ τοὺς ἀπογόνους, πάντα τὰ σκευὴ τὰ μικρᾶ, ἀπὸ τῶν σκευῶν τῶν ποτηρίων ἕως πάντων τῶν σκευῶν τῶν σταμνῶν. Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, λέγει ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων, ὁ ἥλος ὁ ἐστερεωμένος ἐν τόπῳ βεβαίῳ θέλει μετακινηθῆ, καὶ θέλει ἐκκοπῆ καὶ πεσεῖ· καὶ τὸ φορτίον τὸ ἐπ’ αὐτὸν θέλει ἀποκοπῆ· διότι ὁ Κύριος ἐλάλησεν. Ἡσαΐας 22:15–22.

Τὴν ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποία ὁ Σεβνά, ὁ ἀνόητος Λαοδικέας, ἐκβάλλεται, δίδεται στὸν Ελιακίμ ἡ διακυβέρνηση τῆς θριαμβεύουσας ἐκκλησίας. Ὄταν ὁ Χριστὸς καθαρίζει τὸν ναὸ τῶν εκατὸν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων ἀπὸ τὰ ἀπορρίμματα ποὺ εἶχαν καλύψει τοὺς πολύτιμοις λίθους, δηλώνει ὅτι θὰ «σκεπάσει» ἐκείνους ποὺ ἀντιπροσωπεύονται ἀπὸ τὸν Σεβνά. Πρὶν ανοιχθῶν τὰ παράθυρα τοῦ οὐρανοῦ, οἱ πολύτιμοι λίθοι ἦσαν καλυμμένοι με ἀπορρίμματα, καὶ ὅταν τὰ ἀπορρίμματα ἐκβάλλονται, τότε τὰ ἀπορρίμματα καλύπτονται με αἰσχύνῃ. Τὸ ὄνειρο τοῦ William Miller προσδιορίζει τὴ σφράγιση τῶν εκατὸν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων.

Τὸ κιβώτιο εἶναι ἡ ἀποθήκη τοῦ Μαλαχίας, ὁ πνευματικὸς οἶκος τοῦ Πέτρου καὶ ἡ σκηνὴ τοῦ Ἡλία, τὴν ὁποία ὁ Πέτρος ἐπιθύμησε νὰ οἰκοδομήσει. Ὁ ἄνθρωπος με τὴ βούρτσα γιὰ τὸ χῶμα ἀπεικονίζει τὴ σφράγιση τῶν εκατὸν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, ὅταν Αὐτὸς ρίχνει τὰ πετράδια μέσα στὸ κιβώτιο. Ὁ Μαλαχίας προσδιορίζει τὴ δοκιμὴ ποὺ ἀποδεικνύει ὅτι ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ ἔχει ἀληθινὰ ἐπιστρέψει πρὸς Αὐτόν.

Τότε ὅσοι ἐφοβούντο τὸν Κύριον ἐλάλουν συχνὰ ὁ ἓνας πρὸς τὸν ἄλλον· καὶ ὁ Κύριος προσήκουσε καὶ ἤκουσε, καὶ βιβλίον ἐνθυμήσεως ἐγράφη ἐνώπιον αὐτοῦ διὰ τοὺς φοβουμένους τὸν Κύριον καὶ διὰ τοὺς συλλογιζομένους τὸ ὄνομά αὐτοῦ. Καὶ θέλουσιν εἶσθαι ἐμοί, λέγει ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων, ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ὅταν συνάξω τὰ πολύτιμά μου· καὶ θέλω φεισθῆ αὐτῶν, καθὼς ἄνθρωπος φεῖδεται τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ ὅστις δουλεύει εἰς αὐτόν. Τότε θέλετε ἐπιστρέψει καὶ διακρίνει μεταξύ τοῦ δικαίου καὶ τοῦ ἀσεβοῦς, μεταξύ ἐκείνου ὅστις δουλεύει τὸν Θεόν καὶ ἐκείνου ὅστις δὲν δουλεύει αὐτόν. Μαλαχίας 3:16–18.

Ἡ ἐπιστροφή εἶναι λέξη-κλειδί στὸ χωρίο, διότι ὁ Θεὸς καλεῖ τὸν λαὸ Του νὰ ἐπιστρέψει πρὸς Αὐτόν, ἀλλὰ ἐπίσης προκαλεῖ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους νὰ Τὸν δοκιμάσουν, ἐπιστρέφοντας τὰ δέκατα καὶ τὶς προσφορὰς, καὶ ὑπάρχει ἐπίσης καιρὸς κατὰ τὸν ὁποῖο οἱ δίκαιοι θὰ «ἐπιστρέψουν», καὶ πράττοντας τούτο, θὰ «διακρίνουν» μεταξύ τοῦ σοφοῦ καὶ τοῦ μωροῦ. Ἐκείνοι ποὺ ἐφοβήθησαν τὸν Κύριον καὶ ποὺ ἐστοχάσθησαν ἐπὶ τὸ ὄνομά Του εἶναι ἐκείνοι ποὺ πρόκειται νὰ εἶναι τὸ λάβαρο τῶν εκατὸν τεσσαράκοντα τεσσάρων χιλιάδων.

Ὁ φόβος τοῦ Κυρίου εἶναι ἡ πρώτη δοκιμασία· ἐτσι, ὅταν τὸ δέκατο ἕκτο ἐδάφιο λέγει: «τότε» ἐκείνοι ποὺ ἐφοβούντο τὸν Κύριον, παραπέμπει πρὸς τὰ ὀπίσω μέσα στὴν προφητικὴ ἀφήγηση.

Οἱ λόγοι σας ἐστάθησαν σκληροὶ ἐναντίον μου, λέγει Κύριος. Κι ὅμως λέγετε: Τὶ εἶπαμε τόσο πολὺ ἐναντίον σου; Εἶπατε: Μάταιον εἶναι νὰ υπηρετεῖ κανεὶς τὸν Θεόν· καὶ ποιο τὸ ὄφελος ὅτι τηρήσαμε τὴν ἐντολὴν τοῦ καὶ ὅτι περιπατήσαμε πένθημα ἐνώπιον τοῦ Κυρίου τῶν δυνάμεων; Καὶ τώρα μακαρίζουμε τοὺς ὑπερηφάνους· μάλιστα, ἐκείνοι ποὺ ἐργάζονται τὴν πονηρίαν ὑψώνονται· μάλιστα, ἐκείνοι ποὺ πειράζουν τὸν Θεὸν παραδίδονται ἐλεύθεροι. Μαλαχίας 3:13–15.

Ο Μαλαχίας λέγει: «και τώρα μακαρίζομεν τους υπερηφάνους». Οι μέθυσοι του Εφραΐμ ονομάζονται «στέφανος υπερηφανεΐας» και χαίρονται όταν νομίζουν ότι ο Μωυσής και ο Ηλίας, οι δύο προφῆτες που τους εβασάνιζαν, ἦσαν νεκροί. Ἦσαν τόσο ευτυχεῖς, ὥστε ἔστειλαν δῶρα ο ἕνας στον ἄλλον.

Και τα πτώματά τους θα κείτονται στην πλατεία της μεγάλης πόλεως, η οποία πνευματικῶς καλεῖται Σόδομα και Αἴγυπτος, ὅπου και ο Κύριός μας εσταυρώθη. Και ἄνθρωποι εκ των λαῶν και φυλῶν και γλωσσῶν και εθνῶν θα βλέπουν τα πτώματά τους τρεις ἡμέρες και ἡμισυ, και δεν θα επιτρέπουν να τεθοῦν τα πτώματά τους σε τάφους. Και οι κατοικοῦντες ἐπὶ της γῆς θα χαίρονται ἐπ' αὐτῶν και θα ευφραίνονται, και θα αποστέλλουν δῶρα ο εις τον ἄλλον· διότι αυτοί οι δύο προφῆτες εβασάνιζαν τους κατοικοῦντας ἐπὶ της γῆς. Αποκάλυψις 11:8–10.

Οι υπερήφανοι εἶναι ευτυχεῖς ἀπὸ τις 18 Ιουλίου 2020 και καθ' ὅλη τη διάρκεια ἕως το 2023. Στις 18 Ιουλίου 2020 το μήνυμα ἦταν «σκληρό» ἐναντίον του «Κυρίου». Στις 18 Ιουλίου 2020 δεν αναγνωρίσαμε πόσο φοβερὰ εἶχαμε μιλήσει ἐναντίον του Θεοῦ και του Λόγου Του. Απογοητευμένοι εισηγήθαμε στον χρόνο της αναμονῆς, ὅπως παριστάνεται ἀπὸ τον θρήνο: «Μάταιον εἶναι να δουλεύη τις εις τον Θεόν· και τι ὄφελος ὅτι εφυλάξαμε το πρόσταγμα του και ὅτι περιεπάτησαμε πενθῶντες ἐνώπιον του Κυρίου των δυνάμεων;» Αυτό εἶναι παράλληλο προς τον θρήνο του Ιερεμίας, ὅταν απεικονίζει την πρώτη απογοήτευση.

Δεν ἐκάθισα ἐν συνεδρίῳ χλευαστῶν, ουδέ ἠυφράνθην· ἐκάθισα μόνος ἐξαιτίας της χειρός σου, διότι με ἐγέμισας ἀγανάκτησιν. Διὰ τι εἶναι ο πόνος μου διαπαντός, και το τραῦμα μου ἀνιάτον, το ὁποῖον ἀρνεῖται να ιαθῆ; Θέλεις εἶσθαι προς ἐμέ ολοτελῶς ὡς ψεύστης, και ὡς ὕδατα τα ὁποῖα ἐκλείπουν; Ιερεμίας 15:17, 18.

Τα λόγια μας ἦσαν θρασεῖα με την πρόβλεψη της 18ης Ιουλίου 2020, και τότε δεν γνωρίζαμε πόσο σοβαρὰ εἶχαμε στασιάσει. Κατὰ την απογοήτευση, ο χρόνος της καθυστερήσεως εἶχε ἀρχίσει, ἐνῶ η μία τάξη πενθούσε και η ἄλλη τάξη χαιρόταν. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο ο Μαλαχίας δηλώνει:

Τότε ὅσοι ἐφοβῶντο τον Κύριον ἐλάλουν συχνά ο εις προς τον ἄλλον· και ο Κύριος προσήκουσε και ἤκουσε, και βιβλίον ἐνθυμήσεως ἐγράφη ἐνώπιον αὐτοῦ διὰ τους φοβουμένους τον Κύριον και διὰ τους εὐλαβουμένους το ὄνομά αὐτοῦ. Και αυτοί θέλουσιν εἶσθαι δικοί μου, λέγει ο Κύριος των δυνάμεων, κατὰ την ἡμέραν καθ' ἣν θέλω συνάξω τα πολυτιμὰ μου· και θέλω φεισθῆ αὐτῶν, καθὼς ἄνθρωπος φεῖδεται τον υἱόν αὐτοῦ, ὅστις δουλεύει εις αὐτόν.

Τότε θέλετε ἐπιστρέψει και διακρίνει μεταξύ του δικαίου και του ἀσεβοῦς, μεταξύ ἐκείνου που υπηρετεῖ τον Θεό και ἐκείνου που δεν τον υπηρετεῖ. Μαλαχίας 3:16–18.

Το 2024 ἔφθασε η θεμελιώδης δοκιμασία, η οποία παριστάνεται ὡς ο φόβος του Κυρίου. Δύο τάξεις φανερώθηκαν σε ἐκείνη τη δοκιμασία, και η ομάδα που αποτελούσε τις δύο τάξεις συνομιλοῦσε συχνά μεταξύ της σε τακτικές συναντήσεις zoom, καθ' ὅλη τη διάρκεια των τριημέριων ἡμερῶν. Ο Κύριος ἀκούγε τις συζητήσεις τους. Η τάξη που φοβόταν τον Κύριο συλλογιζόταν το ὄνομά Του· τον Παλομνί, τον Λέοντα της φυλῆς του Ιούδα, το Ἄλφα και το Ωμέγα, την Αλήθεια, τον Λόγο, τον Θαυμαστό Γλωσσολόγο, τον ἀκρογωνιαῖο και ἐπιστέφοντα λίθο, τον Ἀμνό, τον Επουράνιο Ἀρχιερέα, τον Ναό, τον Βράχο. Ἐκεῖνοι που εισηγήθην σε ἐκείνο το

βιβλίο πρόκειται να είναι πολύτιμοι λίθοι επάνω στο στέμμα, που αντιπροσωπεύει το λάβαρο της βασιλείας της δόξας. Όταν συναρμολογήσει εκείνους τους πολύτιμους λίθους, τότε αυτοί επιστρέφουν και διακρίνουν μεταξύ του δικαίου και του ασεβούς. Όταν ρίχνει τους πολύτιμους λίθους στο κιβώτιο, τότε διακρίνεται ποιος είναι μωρός και ποιος είναι σοφός.

Ο Μαλαχίας καταγράφει:

Επιστρέψατε προς εμέ, και εγώ θέλω επιστρέψει προς εσάς,

Αλλ' είπατε: Εις τι θέλομεν επιστρέψει;

Φέρετε όλα τα δέκατα εις την αποθήκην, διά να υπάρχει τροφή εις τον οίκον μου, και δοκιμάσατέ με τώρα εν τούτω, λέγει ο Κύριος των δυνάμεων, αν δεν σας ανοίξω τους καταρράκτας του ουρανού και δεν εκχύσω επάνω σας ευλογίαν, ώστε να μη υπάρχει αρκετός τόπος διά να τη δεχθήτε.

Ο αποθηκευτικός οίκος είναι η κιβωτός και τα δέκατα είναι οι φρόνιμες παρθένες. Ο αποθηκευτικός οίκος είναι ο Λόγος του Θεού τοποθετημένος μέσα σε ένα νέο πλαίσιο αλήθειας. Τα κοσμήματα που ρίπτονται μέσα σε εκείνη την κιβωτό είναι οι αλήθειες που συνδέονται με το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου. Τα δέκατα φυλάσσονταν σε ένα συγκεκριμένο δωμάτιο του ναού, όπως προσδιορίζεται στον καθαρισμό του Νεεμιά. Η κιβωτός και ο αποθηκευτικός οίκος, ή ο πνευματικός οίκος του Πέτρου, αντιπροσωπεύουν τον ναό του Θεού, και τα κοσμήματα αντιπροσωπεύουν ανθρώπινους ναούς που είναι ενωμένοι με τη Θεότητα στον απόκρυφο τόπο του Υψίστου. Οι ανθρώπινοι αγγελιοφόροι δεν μπορούν να διαχωριστούν από το Θείο μήνυμα. Τα κοσμήματα είναι και οι αγγελιοφόροι του Θεού, και επίσης είναι το μήνυμα που κηρύττουν. Η Έμπνευση συχνά προσδιορίζει το μήνυμα και τον αγγελιοφόρο ως ενωμένα.

«Ο Θεός έχει καλέσει την εκκλησία Του στις ημέρες αυτές, όπως κάλεσε τον αρχαίο Ισραήλ, να σταθεί ως φως επί της γης. Με τη δυνατήσχάρα της αλήθειας, τα μηνύματα του πρώτου, του δευτέρου και του τρίτου αγγέλου, τους έχει διαχωρίσει από τις εκκλησίες και από τον κόσμο, για να τους φέρει σε ιερή εγγύτητα προς τον Εαυτό Του. Τους έχει καταστήσει θεματοφύλακες του νόμου Του και τους έχει εμπιστευθεί τις μεγάλες αλήθειες της προφητείας για τον καιρό αυτό. Όπως οι άγιοι χρησμοί που είχαν εμπιστευθεί στον αρχαίο Ισραήλ, έτσι και αυτά αποτελούν ιερή παρακαταθήκη που πρέπει να μεταδοθεί στον κόσμο. Οι τρεις άγγελοι της Αποκάλυψης 14 αντιπροσωπεύουν τον λαό που αποδέχεται το φως των μηνυμάτων του Θεού και εξέρχεται ως όργανό Του για να ηχήσει την προειδοποίηση σε όλο το μήκος και το πλάτος της γης. Ο Χριστός δηλώνει στους ακολούθους Του: “Σεις είσθε το φως του κόσμου.” Σε κάθε ψυχή που δέχεται τον Ιησού, ο σταυρός του Γολγοθά λέγει: “Ίδού η αξία της ψυχής: «Πορευθέντες εις όλον τον κόσμον, κηρύξατε το ευαγγέλιον εις πάσαν την κτίσιν.»” Τίποτε δεν πρέπει να επιτραπεί να παρεμποδίσει το έργο αυτό. Είναι το πανσπουδαίο έργο για τον παρόντα καιρό· πρέπει να εκτείνεται όσο και η αιωνιότητα. Η αγάπη που ο Ιησούς έδειξε για τις ψυχές των ανθρώπων με τη θυσία που προσέφερε για την απολύτρωσή τους, θα κινεί όλους τους ακολούθους Του.» Testimonies, τόμος 5, σ. 455.

Θα αρχίσουμε να συνδέουμε αυτές τις έννοιες στο επόμενο άρθρο.

«Κατά τα τελευταία πενήντα χρόνια της ζωής μου, είχα πολύτιμες ευκαιρίες να αποκτήσω πείρα. Απέκτησα πείρα στο μήνυμα του πρώτου, του δεύτερου και του τρίτου αγγέλου. Οι άγγελοι παρουσιάζονται να πετούν στο μεσουράνημα, κηρύττοντας στον κόσμο ένα μήνυμα προειδοποίησης και έχοντας άμεση σχέση με τον λαό που ζει στις έσχατες ημέρες της ιστορίας αυτής της γης. Κανείς δεν ακούει τη φωνή αυτών των αγγέλων, διότι είναι σύμβολο που παριστάνει τον λαό του Θεού, ο οποίος εργάζεται σε αρμονία με το ουράνιο σύμπαν. Άνδρες και γυναίκες, φωτισμένοι από το Πνεύμα του Θεού και αγιασμένοι διά της αληθείας, διακηρύττουν τα τρία μηνύματα κατά τη σειρά τους.»

«Έχω διαδραματίσει ρόλο σ' αυτό το επίσημο έργο. Σχεδόν όλη ή χριστιανική μου εμπειρία είναι αλληλένδετη μ' αυτό. Υπάρχουν εκείνοι που ζούν τώρα και έχουν εμπειρία παρόμοια με τη δική μου. Έχουν αναγνωρίσει την αλήθεια που αποκαλύπτεται γι' αυτόν τον καιρό· έχουν βαδίσει σε συμφωνία με τον μέγα Ήγέτη, τον Άρχηγό του στρατεύματος του Κυρίου.»

«Κατά τη διακήρυξη των μηνυμάτων, κάθε λεπτομέρεια της προφητείας έχει εκπληρωθεί. Εκείνοι που είχαν το προνόμιο να διαδραματίσουν έναν ρόλο στην κήρυξη αυτών των μηνυμάτων απέκτησαν μια εμπειρία υψίστης αξίας γι' αυτούς· και τώρα, ενώ βρισκόμαστε εν μέσω των κινδύνων αυτών των εσχάτων ημερών, όταν από κάθε πλευρά θα ακούγονται φωνές που θα λένουν: “Εδώ είναι ο Χριστός”, “Εδώ είναι η αλήθεια”, ενώ το μέλημα πολλών είναι να κλονίσουν το θεμέλιο της πίστεώς μας, το οποίο μας οδήγησε έξω από τις εκκλησίες και από τον κόσμο, ώστε να σταθούμε ως ιδιαίτερος λαός μέσα στον κόσμο, όπως ο Ιωάννης, έτσι θα δοθεί η μαρτυρία μας:»

«Εκείνο το οποίον ήτο απ' αρχής, το οποίον ηκούσαμεν, το οποίον είδομεν με τους οφθαλμούς ημών, το οποίον θεασάμεθα, και αι χείρες ημών εψηλάφησαν, περί του Λόγου της ζωής· ... εκείνο το οποίον είδομεν και ηκούσαμεν απαγγέλλομεν προς εσάς, διά να έχετε και σεις κοινωνίαν μεθ' ημών.»

«Μαρτυρώ τα πράγματα τα οποία είδα, τα πράγματα τα οποία άκουσα, τα πράγματα τα οποία οι χείρές μου εψηλάφησαν περί του Λόγου της ζωής. Και αυτήν τη μαρτυρία γνωρίζω ότι είναι εκ του Πατρός και του Υιού. Είδαμεν και μαρτυρούμεν ότι η δύναμη του Αγίου Πνεύματος συνώδευσε την παρουσίαση της αλήθειας, προειδοποιώντας με πένα και με φωνή, και δίδοντας τα μηνύματα κατά τη σειρά τους. Το να αρνηθεί κανείς αυτό το έργο θα ήταν να αρνηθεί το Άγιο Πνεύμα, και θα μας κατέτασσε σε εκείνη την τάξη όσων εξέπεσαν από την πίστη, προσέχοντας σε πνεύματα πλάνης.»

«Ο εχθρός θα θέσει τα πάντα σε ενέργεια για να εκριζώσει την εμπιστοσύνη των πιστών στους στύλους της πίστεώς μας, στα μηνύματα του παρελθόντος, τα οποία μας έχουν τοποθετήσει επάνω στην ανυψωμένη εξέδρα της αιώνιας αλήθειας και τα οποία έχουν εδραιώσει και προσδώσει χαρακτήρα στο έργο. Ο Κύριος Θεός του Ισραήλ οδήγησε τον λαό Του, αποκαλύπτοντάς του αλήθεια ουράνιας προελεύσεως. Η φωνή Του έχει ακουσθεί και εξακολουθεί να ακούγεται, λέγοντας: Προχωρείτε από δύναμη σε δύναμη, από χάρη σε χάρη, από δόξα σε δόξα. Το έργο ενισχύεται και διευρύνεται, διότι ο Κύριος Θεός του Ισραήλ είναι η υπεράσπιση του λαού Του.»

«Εκείνοι που κρατούν θεωρητικώς την αλήθεια, σαν να την αγγίζουν μόνον με τις άκρες των δακτύλων τους, οι οποίοι δεν έχουν εισαγάγει τις αρχές της στο εσωτερικό αγιαστήριο της ψυχής, αλλά έχουν κρατήσει τη ζωτική αλήθεια στην εξωτερική αυλή, δεν θα διακρίνουν τίποτε ιερό στην παρελθούσα ιστορία αυτού του λαού, η οποία τους κατέστησε εκείνο που είναι και τους εδραίωσε ως σπουδαίους, αποφασισμένους, ιεραποστολικούς εργάτες στον κόσμο.»

«Η αλήθεια γι' αυτόν τον καιρό είναι πολύτιμη· αλλά εκείνοι των οποίων οι καρδιές δεν έχουν συντριβεί πέφτοντας επάνω στον βράχο, τον Χριστό Ιησού, δεν θα δουν ούτε θα κατανοήσουν τι είναι η αλήθεια. Θα δεχθούν εκείνο που αρέσει στις ιδέες τους και θα αρχίσουν να κατασκευάζουν άλλο θεμέλιο από εκείνο που έχει τεθεί. Θα κολακεύουν τη δική τους ματαιοδοξία και αυτοεκτίμηση, νομίζοντας ότι είναι ικανοί να απομακρύνουν τους στύλους της πίστης μας και να τους αντικαταστήσουν με στύλους που οι ίδιοι έχουν επινοήσει.»

«Αυτό θα εξακολουθήσει να ισχύει όσο διαρκεί ο χρόνος. Όποιος έχει υπάρξει επιμελής μελετητής της Βίβλου θα διακρίνει και θα κατανοήσει τη σοβαρή θέση εκείνων που ζουν στις τελευταίες σκηνές της ιστορίας αυτής της γης. Θα αισθανθούν τη δική τους ανεπάρκεια και αδυναμία και θα θέσουν ως πρώτη τους μέριμνα να έχουν όχι απλώς μια μορφή ευσέβειας, αλλά μια ζωτική σύνδεση με τον Θεό. Δεν θα τολμήσουν να αναπαυθούν, έως ότου ο Χριστός μορφωθεί μέσα τους, η ελπίδα της δόξας. Ο εαυτός θα πεθάνει· η υπερηφάνεια θα εκδιωχθεί από την ψυχή, και θα έχουν την πραότητα και την επιείκεια του Χριστού». Notebook Leaflets, 60, 61.